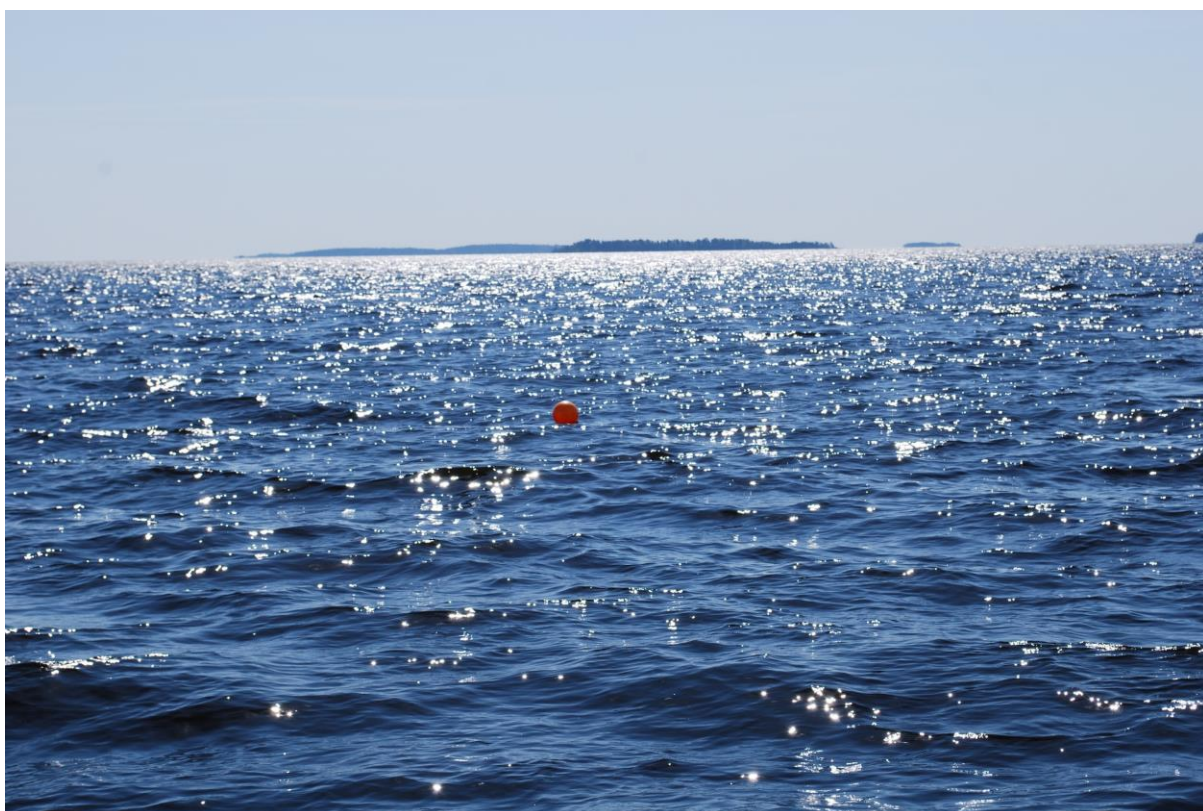

Region Vänern

Scenario: Region Baltica

Bakgrund

Då nästan alla bin försvann i mitten av 2020-talet och människor tvingades flytta för överlevnad sökte sig många till området kring Europas tredje största sjö och sötvattenstillgång - Vänern. I Region Vänern bor idag (2050) många människor som flytt från mellersta Sverige och från Norge. Runt hela Vänern bor tre miljoner människor.

År 2026 då 99% av alla världens bin dog rubbades balansen i hela ekosystemet. För det område som tidigare gick under namnet Värmland det blev detta mycket kännbart då barkborrarna tog över vår viktigaste tillgång - skogen. Allt arbete kring skoglig bioekonomi skakades om i grunden och tvingade oss att hitta nya möjligheter till både överlevnad och utveckling.

År 2050 används resterna av den värmländska skogen för storskalig uppfödning av ätbara insekter. I Deje har ett nationellt kunskapskluster kopplat till produktion av insektsföda bildats, där universitet och industri samverkar. Deje Mygg HB (handelsbytesbolag) är en av regionens största arbetsgivare. Många ungdomar från Norge har invandrat för att arbeta inom insektsindustrin.

Till följd av den globala uppvärmningen och överbefolkning har vattentillgången blivit mycket begränsad i stora regioner runt om i världen. I hela södra och mellersta Sverige är vattenbristen stor. Vänern med sitt fina dricksvatten har blivit en ovärderlig tillgång och handelsvara för regionen.

Scenario

Anrika Region Värmlands pensionärsklubb samlas för den årliga träffen. Rundturen sker förstås på vatten då det är det vanligaste transportsättet 2050. Så här träffas ett gäng 70-80-åringar och pratar gamla minnen och hur saker och ting har blivit.

Marcus: Kul att ni kunde komma, det är ju lite si och så med orken nu förtiden.

Ja, vi börjar vår resa här vid Karlstads resecentrum. Ni minns väl vilket ståhej det var när vi skulle bygga det runt 2020. Inte hade vi trott då att det inte skulle bli så mycket av resandet med bil, buss och tåg. Så såhär i efterhand var det en helt galen investering. Tur i alla fall att det gick att använda ytorna till stora bikupor. Jag tycker till och med det blev riktigt snyggt!

Men är alla ombord så drar vi iväg nu då, båten kan ju köra ända in här vid gamla resecentrum nu med den högre vattennivån. Vårt gamla kontor det finns ju inte längre vet ni, där breder Väneren ut sig nu.

Helena: Visst är det roligt att vi äntligen hittade vår unikitet i Vänern, vårt innanhav. Med sitt fina sötvatten blev den vår räddning. Samtidigt som alla världens hav blev ännu saltare, satt vi på en egen guldgruva.

Så nu kan vi K-trada vårt dricksvatten. Dessutom ger den unika vattenkvaliteten väldigt bra förutsättningar för fiskodling av sötvattensfiskar som ger mat till befolkningen och som också kan användas som bytesvara. De tidigare problemen med för höga gifthalter i insjöfisk har vi helt kommit ifrån också när industrierna har lagt ned.

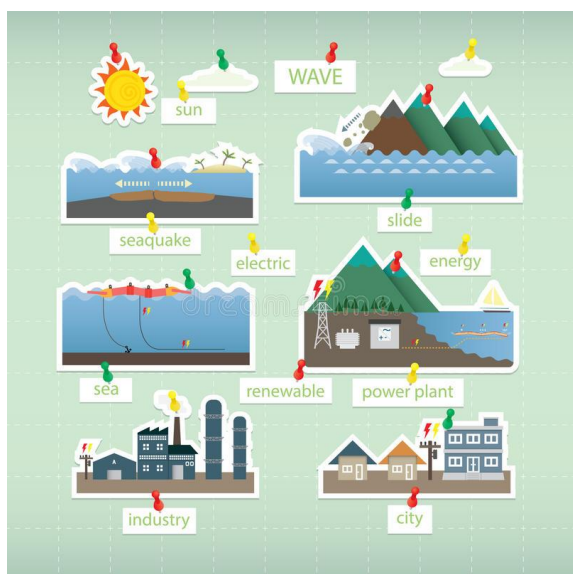
Jenny: Ja tänk vad annorlunda allt blev efter 2026. Ni vet förr gick ju utbildning mycket ut på att memorera kunskap, det var ett helt annat sätt där alla gick i skolor på fasta tider. Nu har vi ju två helt olika inriktningar. De flesta fokuserar på det som behövs för att bidra till vår överlevnad. När vi var unga kallades det lärlingsutbildning. Idag är vi inte så noga med namn, betyg eller examen. Det handlar helt enkelt om lärlingsinriktad kunskapsinhämtning kring det som behövs för överlevnad här i regionen med fokus på mat och energi.

Det andra spåret är djup och framtidsinriktad forskning. Dels måste vi ha en plan för vad vi ska leva av om även myggen och fisket slås ut. Men vi måste ju också ha något att byta med andra regioner, ni vet K-trading.

Här fokuserar vi nu på att odla fram nya sötvattensarter av fisk och annat som lever i sjön, men vi har ju även kommit långt inom vågenergi.

Och vem vet, en dag kanske vi även kommer på hur vi ska nyttja de stora markområdena igen. Nån ny skog som kan användas vet jag inte om det blir, inte under vår livstid i alla fall.

Bild: Så funkar vågenergi + Mariene Solar Cells

Markus: Och du då Anna, bor du kvar i Forshaga?

Anna: Nej nu har jag flyttat till Deje, som numera är the place to be. Alla vill bo i Deje, **Deje blomstrar!** Några år efter att bina utplånades så kom tyvärr barkborren och bredde ut sig. En av våra tidigare främsta tillgångar, skogen, dog tyvärr ut på grund av barkborrens intåg. Skogen blev obrukbar. Men vi tänkte att vi måste kunna vända detta till något positivt, så vi startade en mängd insektsfarmar, där vi bland annat födde upp barkborrar, men främst myggor. De tidigare så avskydda myggen har räddat bydgen! Insektsodlingarna ger mat både till oss, till fisken i Vänern samt för export. Deje Mygg HB blev snabbt en extremt stor matproducent och vi verkar alla för att det ska bli så mycket mygg som möjligt. De ständiga översvämningarna i området är till stor hjälp för att få till detta.

Bilder: Myggorna blev del av vår räddning!

Marcus: Och du då Anna St, visst fortsatte du att jobba med rådgivning för företag? Ja, fast företag kallar vi dem ju inte längre, handelsbytesbolag har vi däremot ett par stycken. Jag och Helena fortsatte vårt samarbete för att hitta nya lösningar och möjligheter för stöd och finansiering för entreprenörer.

Men forskningen vid det numera helt omformade Karlstads universitet har ju helt nischats in på regionala behov och unikiteten för att hitta bytesmöjligheter. De stora satsningarna vi hade på skoglig bioekonomi och "The Bioeconomy region" föll ju helt när skogen dog ut. Men det var bara att ta nya tag och så småningom blev det en omstart med "The Water bioeconomy region".

Och ett handelsbytesbolag som vi är stolta att vi kunnat stötta är Volabo (jag flyter).

De är jätteframgångsrika nu, sprunget ur fd Volvo (jag rullar) och deras farkoster transporterar numer människor på vattenvägar från bland annat Klarälven ner i Vänerne och vidare ner mot Göteborg via Göta Kanal. Det häftiga är att de är så resurseffektiva och helt drivs av energigrödor i form av nya framodlade sötvattensalger och vass.

Marcus:

Sådär, då är vi tillbaka igen på startplatsen och jag tror det får räcka för den här gången. Nu orkar i alla fall inte jag mer. Men vi ses igen nästa år. Då hoppas jag nån har kommit på nya matprodukter vi kan få fram, för nu är jag trött på fisk och mygg!

Den svarta svanen för Värmland är alltså att vår största tillgång skogen dog ut och blev obrukbar.